

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er en genfremsættelse. Se beslutningsforslag nr. B 131 fra folketingsåret 1996-97, Folketingstidende 1996-97, forhandlingerne s. 7179 og Tillæg A s. 5413 og 5415 og beslutningsforslag nr. B 82 fra folketingsåret 1998-99, Folketingstidende 1998-99, forhandlingerne s. 4087 og 7132, Tillæg A s. 3882 og 3884 samt Tillæg B s. 835.

Som reglerne er i dag, skal erhverv som hovedprincip placeres i dertil udlagte områder i byzonen. Dette gælder dog ikke for landbrug, skovbrug og fiskeri.

§37 i lov om planlægning giver mulighed for, at overflødiggjorte landbrugsbygninger under visse betingelser kan anvendes til andre erhverv. Eksisterende virksomheder i det åbne land kan alene foretage til- og ombygninger med en landzonetilladelse efter § 35 i lov om planlægning. Ved ansøgninger om udvidelse af lovligt bestående virksomheder i landzonen kan der dog næppe tales om en fast praksis. Det vil sige, at Naturklagenævnet har foretaget en konkret vurdering, hver gang nævnet har fået en sådan sag forelagt. Der er også eksempler på, at de enkelte amtsråd kan have besluttet at følge en bestemt praksis.

Hensigten med beslutningsforslaget er at sørge for, at der skabes bedre muligheder for at foretage tilbygninger og større ombygninger til eksisterende virksomheder i det åbne land.

Hvis man ønsker at fastholde befolkningen i landdistrikterne, skal der efter forslagsstillernes opfattelse skabes bedre muligheder for at foretage sådanne tilbygninger til eksisterende virksomheder i det åbne land.

Som konkret eksempel kan nævnes en mand, der fra en 40 m² stor garage på sin ejendom drev en enkeltmandsvirksomhed med opførelse af malkeanlæg og gårdkøletanke samt reparation heraf. Garagen blev også benyttet til opmagasinering af reservedele. Omkring ejendommens bebyggelse var der opstillet køletanke, ligesom firmabilen også stod udendørs. Manden ønskede nu at opføre en 250-300 m² stor lagerhal på et 999 m² stort areal af naboejendommen, der samtidig skulle udstykes og overføres til hans ejendom. Lagerhallen skulle bruges til opbevaring af reservedele til

malkeanlæg og køletanke samt garage for bilen. Reparationerne skulle stadig foregå fra garagen. For manden var det vigtigt, at virksomheden foregik fra ejendommen og ikke fra byen, der lå 7 km fra ejendommen. Hvis han ikke kunne få tilladelse til at foretage en tilbygning, var alternativet at søge om at få tilladelse til at opføre en lagerhal i byzonen. Manden blev ofte akut kaldt ud til landmænd, hvis malkeanlæg var gået i stykker. Det var derfor nødvendigt at have firmabilen og reservedelene ved bopælen. I denne sag gav kommunen tilladelse, men amtet gav afslag, og derved blev det (Naturklagenævnet, j.nr. 31/500-0082).

Som et andet eksempel kan nævnes en mand, der søgte om tilladelse til at opføre en 1.000 m² montagehal i forbindelse med et eksisterende smede- og maskinværksted, som var indrettet i overflødiggjorte landbrugsbygninger. Der var tale om en solid og driftig virksomhed, som først og fremmest arbejdede med reparation og fremstilling af maskiner til gyllebehandling. Det betød, at der ofte var en stærk lugt af gylle, som ikke generer folk på landet. Når en gyllevogn var til reparation, var der altid en gyllerest i vognen. Den blev fordelt på smedens egen mark, hvor den kun gjorde gavn. I byområder kunne den kun skade. Virksomheden var beliggende i et landbrugsområde, hvor en stor del af kunderne fandtes, og ved en udvidelse af virksomheden bidrog man ligeledes til en styrkelse af lokalområdet. På grund af manglende klarhed i lovgivningen tog det 7 år for smeden at få sin tilladelse (Naturklagenævnet, j.nr. 31/800-0160).

Et tredje eksempel handler om tilladelse til at opføre en 345 m² lagerhal ved en tømrervirksomhed, som var indrettet i en tidligere driftsbygning på en landbrugs-ejendom. Også her var der tale om en driftig virksomhed i vækst, som i løbet af dens levetid på seks år havde udvidet omsætningen, så der ved sagens ansøgnings-tidspunkt var syv ansatte i firmaet. Virksomheden opererede udelukkende i lokalområdet, inden for en radius af 10 km fra værkstedet, og ca. 90 pct. af arbejdet foregik mindre end 5 km derfra. Ansøgeren anførte, at der derfor var behov for et lager ved værkstedet, så transport til de nærliggende købstæder kunne undgås. An-